

Ressenya de *Sal oceànica*, d'Eavan Boland
«La chispa adecuada», *Última hora*, diumenge, 27 de novembre de 2022

El poeta i traductor Miquel Angel Llauger explica que la poesia d'Eavan Boland (Dublín, 1944-2020) es pot definir «com una investigació sobre què significa, a cavall entre els segles XX i XXI, ésser irlandès». Però Llauger, el responsable de seleccionar, prologar i traduir els poemes de Boland recollits al volum *Sal oceànica* (Salze Editorial), immediatament corregeix la seva apreciació. Irlandès no, diu: irlandesa. Té raó: tant la condició nacional com la condició de dona travessen molts dels poemes de Boland, que escrivia un tipus de poesia evocadora, suggerent, en què la seva història personal i la del seu país es barregen, com si fossin dues cares d'una moneda valuosa sempre a punt de perdre's. O de desaparèixer.

Hi ha una calidesa trista, en alguns dels millors poemes del llibre. Un dels que m'ha agradat més es titula «Record estimat» i val la pena reproduir-lo íntegrament: «Era una escola on totes les nenes portaven plana sargida; / on totes, o gairebé totes, van plorar quan la mare superiora / ens va anunciar durant el dinar que el rei havia mort // en pau mentre dormia. Jo també portava roba de llana, / menjava menjar racionat, jugava a jocs anglès i aprenia / la saviesa de la Carta Magna, el gran esforç que havia fet / la casa de Hannover, la mètrica i la complexitat dels versos, / el cantusseig i la partitura de tota l'orquestra. / A tots tres agafava dos autobusos per tornar a casa // on a vegades, quan el capvespre moria, / en un piano arraconat a la sala de jugar, / el pare s'asseia i tocava les tonades / lents de Tom Moore mentre jo m'estava allà intentant / no plorar amb el fum del cigarret que picava quan venia / d'entre els seus dits i jo pensava, en la mesura que podia pensar, aquest és el meu país, ho era, ho tornarà a ser, / aquesta cançó que s'enfila, creada per ser / el nostre inventari del dolor. M'equivocava».

Una repassada als elements centrals d'aquest poema, presents a molts altres, ens dona un dibuix força exacte de la identitat irlandesa. O d'una de les representacions més populars que circulen: la religió, les interferències tant simbòliques com socioeconòmiques del poder anglès, un passat ple de dolor, la música i les cançons, els interiors domèstics tan acollidors com malenconiós, els records del passat que s'immiscueixen a present com si bateguessin, una fatalitat insidiosa... La poesia d'Eavan Boland és dura i delicada.